

دھموست بے جگہ رکو شہ کانم شاد پیمه وہ

فہریڈہ۔ع

بہشی دووہم و کوتایی

ده مزانی بدهسته کان له جیگه کی خیانن!)
ئهم دیداره بیرۆکه کی بیکه یان
له هزرمدا چاند. هه رچه نهه هیچ
به لیلم به پوری منداله کامن نه دابوو،
به لام به دوای ریگه چاره کی
گونجاودا دهگرام. ئای که سه خت
و دژوار بwoo. دابونه ریتی کومه لگکی
تینه، یاسا و ریساکانی ژیانی تیره
ریگه کانیان بزمارریت دهکرد،
ده لیفه ئه و یان نه هیشتبووه که
به سه ریاندا هنگاو به اویزین!!

ماوه یه ک بوو له هزر و ناخی
منی ته نیادا ئه و بیرۆکانه
سه ره تاتکییان دهکرد، ریبواریکی
ویل بوون و به مه نزل
نه دهگه یشنن، سه ره نجام یه کیکیانم
هه لبزارد، کاتی بیرۆکه کم بزو دایکم
باس کرد، حپه سا، له جیگه کی
خزیه وه راچله کی. به توسه وه
پیگوت: (نا.. نا هرگیز ئوه نای!)
ده ته توی خویتی خوت هه لآل بکه کی!
ناکری و نه بوبوه، مردن له مه
با شتره !!)

خشکه کامن ئه مه یان به ئه ستهم
ده زانی، به تکانی ئا سوووی
بنه ماله یان داده نا. که سیک جورئه تی
نه ده کرد ئو باسه له لای کاکم
بکاته وه. دوو سه نگه ری دز به یه ک
دامه زرابوون، من و پوری
منداله کامن له سه نگه ریک بwooین،
ئه وانی دیکه ش له سه نگه ره که کی
دیکه دابوون.

کرد، دایکم و باوکم و ژنبراکه،
که وتنه نیوانمان، به خت یاربوب،
نقه نگ چروکی کرد، من درفه تم
ودرگرت و هه لاتم، چون هه لاتم،
نانوا نه گه راماهه، تاکسیکم گرت و
رؤیشتم. باکم به عه بیه و شووره بی
نه بیو، ئه سپی خوش ویستی هه لی
گرتبووم، ئاگری ده رون شپلی
دهدا و بـهـرـهـوـ مـالـیـ گـوـرـینـ
راـیدـهـمـالـیـمـ. ئـهـوانـ ئـاـگـایـانـ لـهـوـ
مهـسـلهـیـ نـهـ بـیـوـ. باـوـکـیـ منـدـالـهـکـانـ
درـگـهـیـ کـرـدهـوـ، مـیـوـانـ نـهـ بـیـوـ،
خـاوـهـنـ مـالـ بـیـوـ وـلـهـ سـهـ فـهـرـ
گـرـابـوـمـهـوـ، مـنـدـالـهـکـانـ شـاـگـهـشـکـهـ
بـیـوـونـ، خـوـیـانـ دـهـ تـائـیـزـمـ دـهـ هـاـوـیـشـتـ
وـمـاـچـیـانـ دـهـ کـرـدـمـ. باـوـکـیـانـ لـهـ
نـزـیـکـانـهـوـ وـهـسـتـاـبـوـوـ، تـهـماـشـایـ
دـهـکـرـدـیـنـ، باـوـهـرـیـ نـهـ دـهـکـرـدـ. خـهـونـیـ
رـیـزـپـهـرـیـ وـهـدـیـ هـاـتـیـوـوـ. دـهـسـتـیـ لـهـ
کـهـلاـکـهـیـ گـرـتـبـوـوـ، فـرمـیـسـکـیـ شـادـیـ
دادـهـبـارـانـدـ.
ئـهـ وـبـاـوـکـیـ منـدـالـهـکـانـ بـیـوـ،
هاـوسـهـرـ دـیـرـینـ بـیـوـ. وـفـادـارـ
ماـبـوـهـ، خـوشـهـوـیـستـیـ منـیـ وـهـلاـ
نهـنـابـوـوـ، ئـهـ بـوـ منـ لـهـ هـهـمـوـوـ
پـیـاـوـیـکـیـ دـیـکـهـ گـونـجـاـوتـرـ وـهـ
مـهـرـهـبـانـترـ بـیـوـ، ئـهـ وـهـاـوسـهـفـهـرـیـ
تـهـمـنـمـ بـیـوـ، بـهـلـیـتـیـ خـرـیـ بـهـجـیـ
گـهـیـانـبـوـوـ، ئـنـیـ نـهـهـیـنـابـوـوـ، منـیـشـ
پـهـیـمانـیـ خـرـمـ نـوـیـ کـرـدهـوـوـ وـهـ ئـوـنـ بـهـ
هاـوسـهـرـ هـهـلـیـزـارـدـهـوـهـ.

دگریاین. باجی سهبری و بوبکه‌کهی (پیوری منداله‌کانم) به‌شداریان له‌گهله‌لدا دهکرده، ئه‌وانیش فرمیسکیان هله‌لدہرشت. زمان له‌گو که وتبیو، چاوه‌کان دهدوان و روذنکه‌کان کاروانی خمه‌کانیان قه‌بتر دهکرد.

قه‌دهریک بو-تنه‌نیای و خمه‌کانی خومان گریایین، دواتر پیوری منداله‌کانم، دهستنیکی خسته سه‌ر شامن و منی په‌لکیشی ژووره‌کهی دیکه کرد. زور ره‌وشت به‌رزانه پینگوت: (فریده کیان! تاکه‌ی چوار مرؤف، چوار خوش‌ویست له دابران و دوپوریدا بتلیته‌وه؟! ناکری بیر له گه‌رانه‌وه بکه‌نه‌وه؟! باوړبکه برآکه به هناسه‌کانی تزوه ده‌زی، خون به گه‌رانه‌وه تزو ده‌بینی، بیر له ژنی دیکه ناکاته‌وه، سالیکه جیابونه‌ته‌وه، به‌لام دهستی له ژووری نووسنسته که‌تان نه‌داوه،

د هکرد. ئەو گوتى: (ھەر چوار
رۇزى پرسەكە له مالى ئىمە بۇون،
زۇر بە وردى سەرنجيان لە
ئەنچىان دەدا. وابزانم چاپيان بۇ
تۆز دەھىگىرا. ماشالالى لېلىنى كە زۇر
ئىزىن، باوكىيان زۇر خۇشىدھوئى،
سېستىورىيان پىوه گرتۇوه، بەلام بى
تۈرىشيان پىوه دىياره، ئەمەنچە پورىيان
چۈزۈتە لایان تا سەريان يشوات)
باجى سەپىرى بە ھۇاشى دەدوا
د پەسىنى جىڭەر گۆشەكىنى منى
دەكىرد، من حەجمان لىپرابۇو،
ئاكىرى جىڭەر كلېي سەندىبۇو و
ھەنارى دەبرىزىندم. ئەو ھەستى بە
ئىگەرانى من كىرد، بە يىيانۇ پىالە
برىدنەوە چۇوه ديووهكەدىكە، ئاكام
ئىتىوو تەلەقۇنى بۇ بۇوهكەكە
دەكىرد. زۇرى نەبرەد ھەردوو
جىڭەر گۆشەكەمى هيتنما و گەرايەوە
مال.

ژنبراکهم یان دایکم له گه لام بین.
ژنبراکهش کارئاسانی بو نه ده کردم،
نه وندی بزی بکرابایه قورستري
ده کرد و ژیانی لئ سه خت و تالر
ده کردم. دایکم حوسه له ی سه ردان
و گه رانی نه بwoo، هم قاچه کانی
بادار بیون و همه میش نه یده ویست
به هزوی منوه دو و چاری قسے و
سو و کایه تی پیکردنی کاکم بیته وه.
۱- کاکم اکم ۲- کانه ۳- که

رُوزِ دوای رُوزِ گوشاره کان
تووندتر ده بیونه و داوایان
لیده کردم که شوو به برای برازنم
ژنبرا) بکهمه وه. زور جاران
مندالله کانی ئه و ده هاتنه لامان،
ژنبرا کهم دل گهرمی ده کردن و
هانی دهدان که لیم نزیک بینه وه،
به لام ئوان به رانبه به من بینمه بیل
بیون، حه زیان به تیکه لاؤی من
نه ده کرد. روز بیکیان ده رفه تم
وه رگرت و خزم له کچه
بچووکه کیان نزیک کردده، ویستم
قسے ای لیده بینم، ئه و مندالیکی
خرین و گهنم ده نگ بیو، پیتی
(ش ای به (س) ده رده ببری. ئه و
دووره په ریزی لیکردم و پیکوتم:
تؤ منت خوستنای! بابه
خوستده وی، ده ته وی سووی پی

بکه! باز تهک از آن و کجا از گهاند. ترس و گومان و کیله

رسنه کاری نه و چوئیه
خنه چه ریبوون و له دلم رفچوون،
بریندایران کردم، هستم به رقی
مندانان به رانبه به باوهن و
باوه یاره کرد، یه کسه ر مندانه کانی
خوم هاته و به رجاوم، فرمیسک
به برینگی لیگرتم، هستم به گریان
کرد. ئیتر ریگه بکس نهدا
جاریکی دیکه ئه و باسهم لهلا
بکاته وه.

ره تکردن وهی ئه و خوازیتیه
گرفتی دیکه بان بوز دروست کردم،
براکه م لیم له رق راجوو، زیراکه م
بوزنی نامؤیی لیده کرم. دایکم و
خوشکه کامان بیده دسته لاتانه
ثامزگارییان ده کردم و داوایان
لیده کردم که تیکه لاؤ پیاوان
نه کم، ته ناهن داوایان لیده کردم که
کالته و که پ له که لامزدا و پورزا و
خالزکانیشندانه کم، ئه و اون
په روشی دوار ژئی من بیون.
باوکم خوئی له و کیشیه
هله لنه ده قوتاند، هر گیز له لای من
ئه و باسهی نه ده کرده، نازانم به
هؤی ته لاق و هر گرتنم رق ئه ستور
بیبو؟! یان برراکه می بوز سه رداری
ماله وه هله لیزابیوو؟!

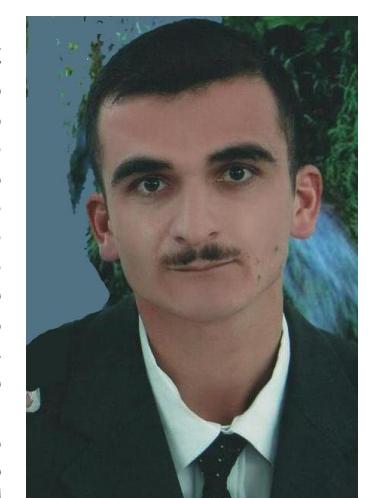
ئیتر سه ردان و گه رانم
به رته سک کرابوونه وه، برراکه م
سنور و مه رجی بوز دانابووم، بوز
هه رشویتیک برویشتیام ده بواهه

چون یادی (۸) مارس پکه پنه وہ؟

سارام سدیق

به پریووه ران و لیپرسراوه بالاکانی
ئه و ریکخراوانه‌ی ژنان دبور
له کاری ریکخراویی و هکو تاک چ
شستیکیان پیشکهش کرد و هو
پرژه‌یان چیه؟ ئاخر ئه گه ر
ریکخراوه‌کان به هندی کاری
روتینیاته و خره‌یکن ئه تاکه‌کانی
تیو ئه و ریکخرانه‌ش پرژه‌یان نیه
ئاخر ئه گه ر تاک پرژه‌ی
خونویکردن و هو پرژه‌ی
خرمه تکردنی ئه ویترای نه بیت ئایا
تاکیکی و شیبار و سوودمه نده بو
کومه‌لگه. پیمایاه له هردبو
ناسته‌که دا ژنی کورد نه خاوه‌نی
پرژه‌یه و نه توانيویه‌تی سوود له و
که شه و درگیریت که بؤی ره خساوه.
من گومانم له توانای ژنی کورد نیه.
به لام گومانم له و هه‌یه ئاماده‌یی
تیدانییه که چون بیخاته‌گه ریان
هاوکاری ناکریت بؤه و هوی
توانکه‌ی بخاته‌گه. ئه مه جوهه‌ری
ماهه‌وی سه‌رجه‌م کیش‌کانه و خو
ئه‌گه ر(۸) ای مارسی ئه مسالیش
و هکو (۸) ای مارسی سالانی
پیش‌وویت بیگومان هنگاو مان بو
پیش‌وه ناییت و کیش‌کان قولتر
دبدن.

نوییان ههیه؟ ئایا هیچ نه بیت له دوای
ای مارسسه وه ده توانن به رنامه
کاریان به سیسته متر بکنه، يان
گوریکی نوی بدهنه کاروچالاکیان،
يان خمه می گه وره يان تیپه و بوونی
کات و هاتقی سهه ری مانگه بـ
و هرگر تئي موچه. من دلیام له وهی
بـ شیکی زور زوری ریکخراوه کانی
ژنان نه ک ناتوانن خزمـت بـ کـن
به دوزـی ژـن، بهـ لـکـو بـ شـیـکـنـ لـهـ
گـهـنـدـهـلـیـ وـ مشـهـخـوـرـیـ چـهـسـتـهـیـ
کـوـمـهـلـگـهـیـ کـوـرـدـینـ دـهـیـانـ رـیـکـخـراـوـ
هـیـهـ لـهـ (۸)ـ اـیـ مـارـسـیـ سـالـیـ
راـبـرـدوـوـهـ تـائـیـسـتـاـ هـیـنـدـهـیـ
موـچـهـیـ مـانـگـیـ کـارـمـهـنـدـهـکـانـیـ
هـیـتاـنـیـوـوـهـ جـوـمـلـهـیـ موـفـیدـ بـخـاتـهـ
تـیـوـ کـتـیـخـانـهـیـ کـوـرـدـیـهـوـهـ. ئـاخـرـ
ئـگـهـ رـیـشـیـ رـیـکـخـراـوـهـکـانـیـ ژـنـانـ
تـهـنـیـاـ کـرـدـنـهـوـهـ خـولـیـ دـورـمـانـ وـ
هـهـنـدـیـ شـتـیـ سـادـهـ وـ سـاـکـارـیـتـ ئـمـهـ
هـیـچـ نـیـیـهـ وـ نـاـچـیـتـهـ خـانـهـیـ کـارـیـ
جـدـیـهـوـهـ، ئـایـ رـیـکـخـراـوـهـکـانـیـ ژـنـانـ چـ
بـهـ رـنـامـهـیـ کـیـانـهـ بـوـوـهـ بـوـ
دـهـوـلـهـمـنـدـکـرـدـنـیـ کـتـیـخـانـهـیـ کـورـدـیـ
بـهـ وـ کـتـیـانـهـیـ خـزمـتـ بـهـ دـوزـیـ ژـنـ
دـهـکـنـ. بـیـگـومـانـ لـهـ وـ دـهـیـانـ
رـیـکـخـراـوـهـ هـیـچـ کـامـیـانـ هـیـنـدـهـیـ یـهـکـ
تـاـکـهـ رـوـشـنـیـرـیـ جـدـیـ کـارـیـانـ
نـکـرـدـوـوـهـ.

یه کیک له و خاله نیگه تیفانه‌ی که
ژیانی ژنی کوردی هینده‌ی تر گران
کرد ووه ئه و بیهه رنامه‌یه‌ی
دهمه‌لاتی کوردی ریکخراوه‌کانی
ژنان و کۆمەلگەی مەدەننیه.
نه بیونی به‌رنامه فاکتره‌یکی به‌هیزی
چه قبه‌ستنی کیشە کانه، یان زیاتر
قو‌لکردن‌وهدی کیشە کانی ژیانی ژنی
کوردو سه‌رجەم کیشە کانی تر.
سالانه که یادی (۸) مارس
دەکریتەود، ئایا هاتقى (۸) مارس ج